

Z Listu apostolskiego Motu proprio *Summorum Pontificum* Ojca Świętego Benedykta XVI (7 lipca 2007 r.):

Najwyżsi Kapłani aż po czasy obecne zawsze troszczyli się o to, aby Kościół Chrystusowy składał godny kult Bożemu Majestatowi, „na cześć i chwałę Jego imienia” i „na pożytek całego Kościoła świętego”. Od niepamiętnych czasów obowiązywała, jak również w przyszłości obowiązywać będzie zasada, „według której każdy Kościół partykularny winien się zgadzać z Kościołem powszechnym nie tylko w dziedzinie nauki wiary i znaków sakramentalnych, lecz także w odniesieniu do powszechnie przyjętych zwyczajów sięgających apostolskiej i nieprzerwanej tradycji. Zwyczaje te winny być zachowywane nie tylko dla uniknięcia błędów, lecz także w celu przekazywania nienaruszonej wiary, ponieważ zasada modlitwy Kościoła odpowiada zasadzie jego wiary” (*Wprowadzenie ogólne do Mszału Rzymskiego*, wyd. 3, 2002, n. 397).

[...] Wśród ksiąg liturgicznych rytu rzymskiego pierwsze miejsce przypada oczywiście Mszałowi Rzymskiemu, który rozwinął się w Rzymie, a w następnych wiekach przybierał stopniowo formy bardzo podobne do tej, która obowiązywała w ciągu ostatnich pokoleń. [...] W nowszych czasach Sobór Watykański II wyraził pragnienie, aby należna pilność i szacunek względem kultu Bożego zostały odnowione i przystosowane do wymogów naszych czasów. Poruszony tym pragnieniem nasz Poprzednik, Najwyższy Kapłan Paweł VI, za twierdził w roku 1970 odnowione i częściowo zmienione księgi liturgiczne Kościoła łacińskiego. Przełożone na całym świecie na liczne języki codzienne, zostały przyjęte chętnie przez biskupów, kapłanów i wiernych. Jan Paweł II za twierdził trzecie wydanie typiczne Mszału Rzymskiego. W ten sposób Biskupi Rzymscy czynili starania, aby ta „liturgiczna budowla... oczyszczona ze smutnych przejawów starzenia się, na nowo ukazała się w splendorze swojej godności i harmonii” (św. Pius X, List apostolski Motu proprio *Abhinc duos annos* z 23 X 1913 r., AAS 5 (1913), 449-450; por. Jan Paweł II, List apostolski *Vicesimus quintus annus* z 4 XII 1988 r., 3, AAS 81 (1989), 899).

Jednak w niektórych regionach nie mała liczba wiernych z tak wielką miłością i zaangażowaniem przyłączyła się i wciąż pozostaje przywiązana do wcześniejszych form liturgicznych, które głęboko przepoili ich kulturę i ducha, że Najwyższy Kapłan Jan Paweł II, poruszony troską pasterską o tych wiernych, w roku 1984 specjalnym indultem *Quattuor abhinc annos*, przygotowanym przez Kongregację Kultu Bożego, przyznał prawo używania Mszału Rzymskie-

go wydanego w 1962 roku przez Jana XXIII; następnie w 1988 roku Listem apostolskim *Ecclesia Dei* w formie Motu proprio Jan Paweł II wezwał biskupów do szerokiego i hojnego korzystania z tego prawa na rzecz wszystkich wiernych, którzy by o to prosili.

Wziąwszy pod uwagę prośby owych wiernych, które od dawna rozważał nasz Poprzednik Jan Paweł II, wysłuchawszy opinii Ojców Kardynałów zebranych na Konsystorzu 22 marca 2006 roku, głęboko to wszystko rozważywszy, po przywołaniu Ducha Świętego i zaufawszy pomocy Bożej, postanawiamy tym Listem apostolskim co następuje:

Art. 1. Mszał Rzymski ogłoszony przez Pawła VI jest zwyczajnym wyrazem „zasady modlitwy” Kościoła katolickiego obrządku łacińskiego. Natomiast Mszał Rzymski ogłoszony przez św. Piusa V i ponownie wydany przez bł. Jana XXIII powinien być uznawany za nadzwyczajny wyraz tej samej „zasady modlitwy” i powinien się cieszyć należną czcią ze względu na czcigodny i starożytny zwyczaj. Te dwa wyrazy „zasady modlitwy” Kościoła nie mogą w żaden sposób prowadzić do podziału w „zasadach wiary”. Są to bowiem dwa zwyczaje jedynego rytu rzymskiego. Jest przeto dozwolone odprawianie Ofiary Mszy zgodnie z edycją typiczną Mszału Rzymskiego ogłoszoną przez bł. Jana XXIII w 1962 roku i nigdy nie odwołaną, jako nadzwyczajną formą Liturgii Kościoła. Warunki użycia tego Mszału, ustalone we wcześniejszych dokumentach *Quattuor abhinc annos* i *Ecclesia Dei*, zostają zastąpione następującymi ustaleniami:

Art. 2. W Mszach odprawianych bez udziału ludu każdy kapłan katolicki obrządku łacińskiego, diecezjalny czy zakonny, może używać albo Mszału Rzymskiego ogłoszonego przez bł. Jana XXIII w 1962 roku, albo Mszału Rzymskiego ogłoszonego przez Pawła VI w 1970 roku, i to każdego dnia z wyjątkiem Triduum Wielkanocnego. Dla takiej celebracji, przy użyciu jednego czy drugiego Mszału, kapłan nie potrzebuje żadnego pozwolenia ze strony ani Stolicy Świętej, ani Ordynariusza.

Art. 3. Wspólnoty instytutów życia konsekrowanego i stowarzyszeń życia apostolskiego, na prawie papieskim lub diecezjalnym, które w celebracjach konwentalnych czyli „wspólnotowych” we własnych oratoriach pragną mieć Mszę świętą sprawowaną zgodnie z edycją Mszału Rzymskiego ogłoszoną w 1962 roku, mogą to czynić. Jeśli poszczególna wspólnota lub cały instytut czy stowarzyszenie pragnie wprowadzić takie celebracje często, zwykle lub stale, niech o sprawie zadecydują wyżsi przełożeni zgodnie z normą prawa oraz według partykularnych praw i statutów.

Art. 4. Na celebracje Mszy świętej, o których mowa wyżej w art. 2, mogą być dopuszczeni, z zachowaniem przepisów prawa, także wierni, którzy z własnej woli o to proszą.

Art. 5. § 1. W parafiach, w których istnieje stała grupa wiernych związanych do wcześniejszych tradycji liturgicznych, proboszcz powinien chętnie przyjąć ich prośby o odprawianie Mszy świętej według obrzędu Mszału Rzymskiego ogłoszonego w 1962 roku. Niech także zadba o to, aby dobro tych wiernych pozostawało w harmonii ze zwykłą opieką duszpasterską w parafii, pod rządami biskupa, zgodnie z kan. 392, unikając niezgody i wzmacniając jedność Kościoła. § 2. Celebracja według Mszału bł. Jana XXIII może mieć miejsce w dni powszednie; natomiast w niedziele i święta może odbywać się także jedna taka celebracja. § 3. Wiernym i kapłanom, którzy o to proszą, proboszcz niech zezwoli na takie celebracje w nadzwyczajnej formie przy dodatkowych szczególnych okazjach takich jak śluby, pogrzeby, a także celebracje okazjonalne, np. pielgrzymki. § 4. Kapłani, którzy posługują się Mszałem bł. Jana XXIII, muszą być odpowiednio przygotowani i nie mogą mieć przeszkody prawnej. § 5. W kościołach, które nie mają charakteru parafialnego ani konwentalnego, do rektora należy udzielanie pozwolenia, o którym była mowa wyżej.

Art. 6. Podczas Mszy odprawianych w obecności ludu zgodnie z Mszałem bł. Jana XXIII, czytania mogą być proklamowane także w języku miejscowym, z użyciem tekstów uznanych przez Stolicę Apostolską.

Art. 7. Gdy jakaś grupa wiernych świeckich, o której mowa w art. 5 § 1, nie otrzymałaby od proboszcza zgody na swoją prośbę, niech poinformuje o tym biskupa diecezjalnego. Biskup jest usilnie proszony o spełnienie ich prośby. Jeśli biskup nie może zapewnić takiej celebracji, sprawa kierowana jest do Papieskiej Komisji *Ecclesia Dei*.

Art. 8. Biskup, który chce uczynić zadość takim prośbom wiernych świeckich, ale z różnych powodów nie jest w stanie tego uczynić, może zwrócić się do Papieskiej Komisji *Ecclesia Dei*, która udzieli mu rady i pomocy.

Art. 9. § 1. Ponadto proboszcz, po dokładnym rozważeniu wszystkich okoliczności, może wyrazić zgodę na użycie dawniejszego rytuału przy udzielaniu sakramentów Chrztu, Małżeństwa, Pokuty i Namaszczenia Chorych, jeśli przemawia za tym dobro dusz. § 2. Ordynariuszom udziela się władzy sprawowania sakramentu Bierzmowania z użyciem dawnego Pontyfikału Rzymskiego, jeśli przemawia za tym dobro dusz. § 3. Duchownym posiadającym święcenia wolno używać także Brewiarza Rzymskiego promulgowanego w 1962 roku przez bł. Jana XXIII.

Art. 10. Ordynariuszowi miejsca wolno, jeśli uzna to za stosowne, erygować parafię personalną dla celebracji według dawniejszej formy rytu rzymskiego zgodnie z kan. 518 lub mianować rektora albo kapelana zgodnie z przepisami prawa.

Art. 11. Papieska Komisja *Ecclesia Dei*, powołana przez Jana Pawła II w 1988 roku, nadal będzie wypełniała swoje zadanie. Komisja ta winna mieć ta-

ki kształt, obowiązki i normy działania, jakie Biskup Rzymski zechce jej przypisać.

Art. 12. Ta sama Komisja, oprócz uprawnień, które już jej przysługują, wykonywać będzie władzę Stolicy Apostolskiej, czuwając nad przestrzeganiem i stosowaniem tych zarządzeń.

Zarządzamy, aby wszystko to, co zostało postanowione przez Nas w tym Liście apostolskim wydanym w formie Motu proprio, było obowiązujące i prawomocne oraz było zachowywane od dnia 14 września tego roku, czyli od święta Podwyższenia Krzyża Świętego, bez względu na wszelkie przeciwne zarządzenia.

Fragment tekstu wzięty z Internetu: <http://www.christianitas.pl> (27.07.2007)